

Iasomie

MoiseiLarisa

"O tristete silențioasă, pe vârfuri mergând
Și o doamnă prețioasă, din ea învățând
Durere pură, din care, pretinzând
Vom ajunge pe meleaguri înțelepte, pe aceasta cuprinzând.

Fără o noimă de cunoștință,
Luna o privim, cât ne e cu puțință
Ne face cu ochiul, să ne punem o dorință
Căci stelele s-au dus, în mâna sa ne stă astă' sentință.

Treceți-mi pragul, vietăți muribunde
Lăsați și pe voi sunetul liniștii să vă afunde
Să vă îmbrățișeze, poate să vă și sărute
Vă alină sufletul, vi-l învie, nu ca lucrurile crude."